

ærede Ordfører afmaledede i en Skildring af, hvorledes de i Fremtiden skulde gaa omkring og være i en eller anden Rangklasse, jeg husker ikke hvilken. Den ærede Ordfører havde et meget indgaaende Kendskab til, i hvilke forskellige Rangklasser Folk ere fordelte her i Danmark. Jeg tør ikke staa Maal med ham i saa Henseende, jeg er i det hele ikke meget kyndig med Hensyn til Rangforordningens Bestemmelser, og jeg har i Dag spurgt den højtærede Indenrigsminister og en fremragende Jurist her i Salen, hvad de mente om Sagen. Den højtærede Minister sagde mig ikke noget om den, og Juristen, som jeg spurgte, var meget overbevist om, at der ikke var Tale om, at vedkommende Mennesker vilde faa Rang, naar denne Lov blev gennemført som af os foreslaaet. Sagen var nemlig, at Rangen, saa vidt jeg forstod — jeg tør ikke staa inde for det, jeg er ikke nogen Fortolker med Hensyn til denne Rangforordning —, tilfaldt dem, der fik kongelig Udnævnelse, og at der ikke var Tale om, at den tilfaldt de nye Borgmestre. I den gamle Rangforordning fra 1746, som jeg har faaet frem og kigget lidt i, staa der f. Eks., at Københavns Raadmænd have Rang i en eller anden Klasse. Saa vidt mig bekendt have Københavns Raadmænd nu ikke nogen som helst Rang, og hvorfor ikke? Rimeligvis netop af den Grund, at de ikke have kongelig Udnævnelse, men ere borgerlig valgte, og jeg kan ikke tro, at det vil gaa paa anden Maade med de nye Borgmestre. Jeg tror, at i det Øjeblik Borgmestrene holde op med at være kongelige Embedsmænd og blive borgerlig valgte Byraadsformænd, for at bruge det ærede Medlems kære Ord, vil ogsaa dermed Rangen forsvinde. Men paa den anden Side var det en noget mere rationel og mere grundig Ordning, om Rangen i det hele forsvandt fra denne syndige Verden, og jeg tror, det ærede Medlem vilde gøre sig fortjent til Tak saavel fra vor Side som fra Befolkningens i det hele, om den Glubskhed, hvormed han ser paa Rangen i denne Sag, udstrakte sig til Rangen i det hele, og han bevægede sit Parti til at gøre en tilsvarende Opfattelse gældende overfor det høje Ministerium, saa at dette lod sig bevæge til at fremme hele Spørgsmaalet om Afskaffelse af Rang, og hvad andet der staa i Forbindelse dermed. Jeg tror, det vilde være en nyttig Foranstaltning, og den ærede Ordfører vilde saa for en Gangs Skyld have den Fornøjelse at vandre i Christen Bergs Fodspor.

Det ærede Medlem sagde saa, at man

havde i sin Tid erstattet Navnene „Sogneforstanderskab” og „Borgerrepræsentation” med Navnene „Sogneraad” og „Byraad” og det syntes han var et Fremskridt. Det synes jeg ogsaa, fordi det forekommer mig at „Sogneraad” og „Byraad” lyde bedre end „Sogneforstanderskab” og „Borgerrepræsentation” og ogsaa mere dansk. Derimod maa jeg tilstaa, at skulle vi forandre „Borgmester” til „Byraadsformand”, synes jeg, det er et Tilbageskridt, for der er mere Klang og mere Farve over Ordet „Borgmester”, og det er i Overensstemmelse med meget gamle Traditioner i Danmark, at det netop er den Mand, der staa i Spidsen for det kommunale Liv i Købstaden, som bærer Navnet Borgmester. Saadan har det været, om jeg saa maa sige, fra Valdemar Sejrs Dage. Der er megen Tradition derfor i Sammenligning med nye Navne som „Sogneforstanderskab” og „Borgerrepræsentation”, som kun havde kort Tids Hævd, dengang de forsvandt, og som man havde været meget misfornøjet med fra det første Øjeblik, de bleve indførte.

Endelig har jeg nogle Ord til den højtærede Indenrigsminister. Det skal ikke blive mange. Den højtærede Minister sagde flere Gange i Dag, at han gentog, hvad han sagde i Gaar, og det var netop det, den højtærede Minister gjorde, og det syntes mig, at han ikke føjede meget til. Den højtærede Minister vendte sig atter til § 91 i Grundloven og havde stadig den Forestilling om dette Tilsyn, som skulde være fornødent i Kraft af den. Jeg har for et Øjeblik siden oplæst Bergs Udtalelse derom og kan vende tilbage — jeg maa ogsaa gentage — til den Betragtning, jeg gjorde gældende i Gaar, at det Tilsyn, der tænkes paa, er fuldt ud tilstrækkelig varetaget derved, at der er en Mængde Ting, som efter almindelig gældende Lov i Danmark skulde forelægges Ministeriet, før de kunne afgøres. Det er fuldkommen tilstrækkeligt, og der behøver ikke at komme en Erstatning for denne besynderlige § 12. Denne Paragraf er ikke i sin Tid kommen ind i den kommunale Forfatning for at opfylde Grundlovens Bestemmelser, den er saa vidt mig bekendt oprindelig kommen ind i vort kommunale Styre gennem den københavnske kommunale Forfatning af 1840. Jeg tror, at det er første Gang, den staaar der, altsaa 9 Aar før Grundloven blev given, og Meningen var ikke netop den at opfylde en Grundlovsbestemmelse, men Meningen var at hævde den enevældige Konges Myndighed til ved en Embedsmand at passe paa, hvad der skete i Byerne, og lægge sig hindrende i Vejen for de Ting, som denne Embeds-